

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 19Co/104/2024  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3123207955  
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2025  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3123207955.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Zuzany Slušnej v spore žalobkyne A. B., narodenej dňa XX.XX.XXXX, bytom C., D. XX, zastúpenej BANÍK & Partners s.r.o. so sídlom Bratislava – mestská časť Ružinov, Mlynské Nivy 4948/53, IČO: 51 329 972, proti žalovanej Wüstenrot poisťovňa, a.s. so sídlom Bratislava – mestská časť Petržalka, Digital Park I, Einsteinova 21, IČO: 31 383 408, zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o. so sídlom Bratislava, Štefánikova 8, IČO: 36 853 186, o zaplatenie 32.470,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 2. júla 2024, č.k. 71C/22/2023-171, takto

### rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyňa **m á** proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

### o d ô v o d n e n i e:

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 31.948,- Eur, do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,50 % ročne zo sumy 31.948,- Eur od 07.09.2023 do zaplatenia (prvý výrok), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (druhý výrok), žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 96,78 % (tretí výrok).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 18.03.2023 v čase o 18:35 hod. došlo v katastri obci E. F. G. k zrážke medzi vodičom vozidla Toyota Rav 4 a vozidlom Fiat Punto, za účasti náhleho vbehnutia diviaka na vozovku, pri ktorej žalobkyňa vo vozidle Fiat Punto utrpela poškodenie zdravia v celkovej hodnote 31.948,- Eur. Prevádzkovateľ vozidla Toyota Rav 4 bol povinne zmluvne poistený u žalovanej, pričom táto odmietla plniť za prevádzkovateľa vozidla Toyota Rav 4 z dôvodu, že boli splnené liberačné dôvody podľa § 428 Občianskeho zákonníka, nakoľko k dopravnej nehode došlo v dôsledku náhleho vbehnutia diviaka do jazdnej dráhy vozidla Toyota Rav 4, pričom tejto zrážke prevádzkovateľ vozidla Toyota Rav 4 nevedel zabrániť. V dôsledku tejto nehody došlo následne k čelnej zrážke s protiúdcim vozidlom Fiat Punto, ktorému taktiež prevádzkovateľ vozidla Toyota Rav 4 nevedel zabrániť.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že do konania boli predložené dva znalecké posudky z odboru cestnej dopravy, kde znalci dospeli k rôznym protichodným záverom. Kým znalec Ing. Lackovič uviedol, že zrážka vozidla Toyota Rav 4 s diviakom vyvolala vybočenie vozidla Toyota Rav 4 do protismeru, kde došlo k čelnej zrážke s vozidlom Fiat Punto (závery znalca podrobne popísané v bode 9. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie), tak znalec Ing. Herman uviedol, že zrážka vozidla Toyota Rav 4 s diviakom nemohla spôsobiť vybočenie vozidla Toyota Rav 4 do protismeru, pričom zabrániť zrážke s protiúdcim vozidlom sa dalo, a to inou technikou jazdy (závery znalca podrobne popísané v bode

10. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie). Po vykonanej konfrontácii znalcov na nariadenom pojednávaní (viď bod 12. až 17. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) sa súd prvej inštancie priklonil k záverom znalca Ing. Hermana, nakoľko Ing. Lackovič nedokázal presvedčivo vysvetliť, prečo stopa (ryha na vozovke „po disku“) po nehode s diviakom nešla od miesta nehody s diviakom až do miesta nehody s vozidlom Fiat Punto. Považoval za nelogické, aby pri bočnom náraze diviaka s vozidlom Toyota Rav 4 spôsobil diviak vytlačenie vozidla Toyota Rav 4 do protismeru a zároveň poloha diviaka a miesto dopadu diviaka bolo 26 metrov od miesta nehody mimo vozovky na pravej strane vozovky z pohľadu vozidla Toyota Rav 4.

4. Na podklade týchto zistení súd prvej inštancie uzavrel, že prevádzkovateľ vozidla Toyota Rav 4 po strete s diviakom strhol volant do protismeru a na základe týchto okolností vyvolaných prevádzkou motorového vozidla spôsobil dopravnú nehodu a ujmu na zdraví žalobkyne, teda nemožno súhlasiť so žalovanou, že nastali liberačné dôvody podľa § 428 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne 5Co/4/2020-493 zo dňa 22.04.2020, kde odvolací súd dospel k záveru, že nie je relevantné, či vodič vedel alebo nevedel zabrániť nehode, ale či k nehode došlo v dôsledku okolností vyvolaných prevádzkou motorového vozidla.

5. Čo sa týka rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co/326/2012 zo dňa 24.02.2015, súd prvej inštancie uviedol, že skutkové okolnosti prípadu sú síce podobné, ale nie totožné, nakoľko vodič tohto vozidla okrem zrážky s diviakom nemohol urobiť žiaden manéver, ktorý by nespôsobil ďalšiu nehodu, nakoľko na jednej strane mal pevnú prekážku - stromy a na druhej strane protiúduce vozidlo. Okrem toho v tomto rozsudku nebolo konštatované, že vodič mohol zabrániť zrážke s protiúducim vozidlom, a to inou technikou jazdy, pričom v prejednávanej príhode k tomu dospel znalec Ing. Herman, ktorý uviedol, že podľa jeho názoru zrážke s protiúducim vozidlom sa dalo zabrániť a to tak, že by vodič vozidla Toyota nestrhol volant a zabrzdil by.

6. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie žalobe v nespornom peňažnom nároku žalobkyne o náhradu ujmy na zdraví vo výške 31.948,- Eur vyhovel a vo zvyšnej časti žalobu o zaplatenie 522,- Eur ako nedôvodnú zamietol. Keďže nedošlo k dobrovoľnému a včasnému plneniu zo strany žalovanej, súd prvej inštancie ju rozsudkom zaviazal na úhradu dlžnej sumy spolu príslušenstvom, ktoré bolo určené v súlade s § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z., platného v rozhodnom čase. V otázke priznania úrokov z omeškania sa stotožnil s argumentáciou žalobkyne, že žalovaná sa dostala do omeškania po tom, ako si žalobkyňa u nej uplatnila svoj priamy nárok na náhradu škody s tým, že na úrok z omeškania nemá nárok za obdobie 3 mesiacov na šetrenie poisťnej udalosti a 15 dní na výplatu, ak k priznaniu výplaty došlo napr. v rámci súdneho konania. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 4 ods. 2 písm. h), § 11 ods. 6, ods. 7, ods. 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., § 517 ods. 2, § 420 ods. 1, § 427 ods. 1, § 428 Občianskeho zákonníka, § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., o trovách konania rozhodol podľa § 255 CSP.

7. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podala odvolanie žalovaná a domáhala sa, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v napadnutej časti zamietne a prizná jej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a náhradu trov odvolacieho konania. Uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b), písm. d), písm. f), písm. h) CSP. Poukázala na záznam z dopravnej nehody zo dňa 02.05.2023, správu Okresného riaditeľstva PZ v Novom Meste nad Váhom zo dňa 17.06.2023 a 18.08.2023, odborné vyjadrenie č. 4/2023 vypracované Ing. Ladislavom Lackovičom, z ktorých vyplývajú rovnaké závery a to, že dopravná nehoda nebola zavinená účastníkmi, ale náhlym vbehnutím lesnej zveri do jazdnej dráhy vodiča H. H., ktorý bol evidovaný ako poškodený, nebola voči nemu vyvodená priestupková trestnoprávna zodpovednosť. Zdôraznila, že znalec Ing. Ladislav Lackovič dospel k záveru, že technika jazdy oboch vodičov (H. H. a žalobkyne) bola správna a H. H. nebol schopný zabrániť vzniku nehody. Ďalej uviedla, že v blízkosti miesta nehody nebola umiestnená žiadna výstražná dopravná značka upozorňujúca na zvýšené nebezpečenstvo neočakávaného pohybu voľne žijúcej zveri. Mala za to, že bol naplnený liberačný dôvod vodiča H. H. s poukazom na § 428 Občianskeho zákonníka. Poukázala na likvidáciu nároku na náhradu škody spolujazdkyne (I. F.) Allianz Slovenskou poisťovňou, a.s., ktorá neuplatňovala žiadne regresné právo voči žalovanému, nedospela teda k záveru, že vodič H. H. mal zodpovednosť za nehodu. Vytýkala súdu prvej inštancie, že v danej veci neaplikoval § 428 Občianskeho zákonníka v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (R 3/1984), na ktoré rozhodnutie súdu prvej inštancie vôbec nereagoval. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje za

extrémne nespravodlivý, nakoľko nezohľadňuje závery oboch znalcov, v zmysle ktorých mal vodič H. H. po nečakanej zrážke s diviakom (prvotná príčina nehody), na vyhnutie sa zrážky s protiúdcim vozidlom žalobkyne (sekundárna príčina nehody) reakčný čas cca 1 – 1,5 sekundy. Citovala zo záverov znalca Ing. Ladislava Lackoviča, ktorý na rozdiel od druhého znalca Ing. Hermana bol bezprostredne privolaný na miesto nehody a zdôraznila, že v danom prípade vodič H. objektívne nemal dostatok času na adekvátnu reakciu a zabránenie zrážky s protiúdcim autom žalobkyne. Od vodiča v obdobných situáciách nemožno rozumne očakávať, že po mohutnej zrážke s divou zverou a napriek vystreleným airbagom za jednu sekundu racionálne vyhodnotí vzniknutú dopravnú situáciu a stihne bez ohľadu na prípadné emócie (šok, zľaknutie), alebo dočasný katatonický stav (stuhnutie tela) reálne skontrolovať všetky spätné zrkadlá a kvalifikovane vyhodnotiť, či bezpečne môže brzdiť, pridať plyn, strhnúť volant doprava, strhnúť volant doľava alebo neurobiť nič. Znalci sa ani po vzájomnej konfrontácii nezhodli na tom, či vodič H. vlastným konaním strhol volant alebo jeho vozidlo svojvoľne zmenilo smer v dôsledku zrážky s diviakom, ktorá skutočnosť zostala sporná, čo možno pričítať na ťarchu žalobkyne ako nositeľky dôkazného bremena. Trvala na tom, že vodič H. H. objektívne nemohol nehode zabrániť, pričom vzniku nehody by nezabránil ani žiadny iný prevádzkovateľ motorového vozidla, ak by sa nachádzal za rovnakých okolností na danom mieste a v danom čase, čomu svedčí nielen vypracované odborné vyjadrenie, ale aj skutočnosť, že k nehode došlo k tmavých podvečerných hodinách, lesná zver vybehla na vozovku náhle z krovinatého porastu a vozidlo H. H. sa v dôsledku zrážky so zverou stalo neovládateľné. Je preto legitímne, že je naplnený liberačný dôvod podľa § 428 Občianskeho zákonníka. Opačný záver znalca Ing. Hermana, ktorý súd prvej inštancie nekriticky prevzal, považuje za prakticky nevykonateľný a znalec ho uvádzal iba v hypotetickej rovine, keď podľa jeho názoru bolo možné zrážke s protiúdcim vozidlom zabrániť inou technikou jazdy, aj keby mal vodič reakčný čas 0,1 sekundy. Opätovne poukázala na obdobnú vec, vedenú Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 14Co/326/2012. Za najzávažnejšie pochybenie súdu považuje, že v rozpore s predbežným právnym posúdením veci bez zmeny skutkového stavu, pričom znalci sa nezhodli ani v rámci konfrontácie, v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysvetlil zmenu predbežného právneho posúdenia veci a so závermi R/3/1984, ktoré je aplikovateľné v tomto spore, sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal. Nad rámec uvedeného uviedol, že na poslednom pojednávaní sudca uviedol, že si nehodu pamätá, keďže v inkriminovaný deň prechádzal daným úsekom a rozprával sa s policajtom na mieste činu a ten mu mal povedať, že jeden z vodičov strhol volant. Nepredpokladal neúspech v spore a nevzniesol námietku zaujatosti sudcu. Angažovanosť sudcu vychádzala aj z toho, že na poslednom pojednávaní na základe krátkeho obhliadnutia jednej z fotografií v súdnom spise sám vyhodnocoval spornú váhu diviaka s odôvodnením, že pochádza z dlhoročnej poľovníckej rodiny a ako poľovník veľmi dobre vie, že daná diviачica bola gravidná podľa hrúbky rebier a musela mať minimálne 100 kg. Rozsudok súdu prvej inštancie nedáva odpoveď na jej podstatnú argumentáciu, nereflektuje na ustálenú rozhodovaciu prax, odkazuje iba na vybrané závery jedného zo znalcov Ing. Hermana, ktorý v prvom rade nebol na mieste činu, a ktorý v rozpore so spisom nesprávne vychádzal z váhy diviaka 60 kg namiesto 110 kg, z ktorého dôvodu považuje rozsudok súdu prvej inštancie za nepreskúmateľný. Poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II.ÚS 120/2020, zjednocujúce stanovisko občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované pod R 2/2016, podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá tzv. inú vadu konania.

8. Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že v konaní nepreukazovala, že vodič motorového vozidla značky Toyota zodpovedá za spôsobenú škodu zavinene, t. j. s porušením právnej povinnosti, ale nároky uplatňovala z osobitnej zodpovednosti prevádzkovateľa za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov (princíp objektívnej zodpovednosti). Poukazovanie žalovanej na nevyvedenie priestupkovej, či trestnoprávnej zodpovednosti voči tomuto vodičovi je preto nutné vnímať ako bez právnej relevancie v prejednávanej veci, rovnako ako prešetrovanie poisťnej udalosti Allianz – Slovenská poisťovňa, a.s., ktorá neskúmala zodpovednosť vodiča H., ale nároky poškodenej spolujazdkyne likvidovala z objektívnej zodpovednosti poisteného. Ďalej uviedla, že odborné vyjadrenie Ing. Lackoviča je nevyhnutné hodnotiť kriticky, a to nielen z hľadiska jeho vecnej správnosti, ale aj pochybenia technického charakteru vo výpočtoch, keď znalec nielenže aplikoval dôkazmi nepodložené vstupné údaje, nevyužil všetky dostupné možnosti a zdroje zisťovania skutkového stavu a jeho závery nie sú náležite odôvodnené, niektoré dokonca odporujú elementárnym zásadám logiky. Pri ústnom výsluchu znalec nebol schopný potvrdiť svoje tvrdenia a na viaceré otázky odpovedať. Pri konfrontácii oboch znalcov (Ing. Lackoviča a Ing. Hermana) vyplynulo, že Ing. Lackovič pri vypracovaní odborného vyjadrenia použil neaktuálny výpočtový simulačný program, a preto nevykonal programovú simuláciu

zrážky vozidla s diviakom a tvrdil, že túto nie je možné vykonať žiadnym programom, na čo znalec Herman reagoval, že ním použitý program dokáže nasimulovať zrážku vozidla s akoukoľvek pohyblivou alebo pevnou prekážkou, stromom, človekom, lesnou zverou i diviakom. Znalec Ing. Lackovič použil pri výpočtoch vstupné údaje (váhu a rýchlosť diviaka) na základe vlastného odhadu, či tvrdenia iných osôb. Váhu diviачice tak stanovil na 110 kg, pričom sám predložil vyjadrenie poľovníckeho hospodára o váhe diviaka 80 – 100 kg. Rýchlosť diviaka určil 20 km/hod., pričom pri výsluchu dňa 21.05.2024 už uviedol, že vychádzal z aktivácie bočných airbagov, ktoré sa spúšťajú pri bočnom náraze predmetu idúceho rýchlosťou cca 25 km/hod. To, že diviak vybiehal z priekopy, označil za rovnomerný pohyb až do miesta zrážky a tento fakt pri určení rýchlosti vôbec nezohľadnil. Predložila súdu vyjadrenie Slovenskej poľovníckej komory zo dňa 11.04.2024, ktorá váhu diviaka odhadla medzi 30 až 50 kg, pričom sa stotožnila s tvrdením, že hodnota 110 kg je viac ako nepravdepodobná. Znalec Ing. Herman konzultoval túto otázku s poľovníkom, ktorý vychádzal z dĺžky diviaka a váhu odhadol na 50 kg. Vystrelenie airbagov vo vozidle zn. Toyota po jeho zrážke s diviakom znalec Ing. Lackovič oprel výlučne o výpoveď vodiča H. s tým, že nemá dôvod mu neveriť. Znalec Ing. Herman podrobne vysvetlil, že podmienkou aktivácie vnútorných airbagov je náraz, ktorý prekročuje tzv. medznú úroveň, ktorá zodpovedá čelnému nárazu do pevnej prekážky, ktorá sa nepohybuje a nedeformuje rýchlosťou 20 až 30 km/hod. V danom prípade sa nejednalo o náraz do pevnej a nedeformujúcej prekážky a zrážka s diviakom mohla vozidlo spomaliť len o cca 3 – 3,5 km/hod. Znalec Ing. Lackovič svoje tvrdenie odborne nepodložil, záverom konfrontácie ho dokonca pozmenil v tom zmysle, že ak by išlo len o čelný náraz, tak by bočné airbagy nemuseli vystreliť. Ing. Lackovič uvádzal, že k zrážke s diviakom došlo pravou prednou časťou vozidla zn. Toyota, na pojednávaní dňa 21.05.2024 svoje tvrdenie korigoval v tom zmysle, že sa jednalo o predbočný náraz niekde v časti pravého predného kolesa a blatníka, čelnú zrážku podľa neho vylučuje práve deformácia pravého kolesa, strhnutá guma a drečia stopa po disku na vozovke, ktorá však nevedla od miesta zrážky s diviakom kontinuálne až do miesta zrážky s vozidlom zn. Fiat, čo nevedel technicky vysvetliť. Znalec Ing. Herman akýkoľvek bočný náraz jednoznačne vylúčil s poukazom na poškodenie vozidla (vytečený chladič motora nachádzajúci sa v stredovej prednej časti vozidla), z čoho vyplýva, že telo diviaka sa muselo v 2/3-inách nachádzať pred vozidlom (zadokumentované stopy – trichologický materiál – chlpy v pravej prednej časti vozidla), charakter zranenia diviaka a konečnú polohu uhynutého zvieratá. K drecej stope uviedol, že túto nemohol spôsobiť disk vozidla, ale mohla to byť tyčka stabilizátora, k poškodeniu disku rovnako nedošlo pri zrážke s diviakom. Konečnú polohu diviaka znalec Ing. Lackovič nevedel prijateľne vysvetliť. Ďalším nelogickým tvrdením znalca Ing. Lackoviča je priame natočenie kolies prednej nápravy vozidla zn. Toyota po nehode nevyhnutne znamená, že vodič nemal čas pre zrážku korigovať riadenie vľavo alebo vpravo, pričom pre správne nastavenie geometrie vozidla nastane po vychýlení a pustení volantu automaticky jeho spätné vyrovnanie. Znalec Ing. Lackovič sa nezaoberal kľúčovou otázkou možnosti zabránenia stretu vozidla zn. Toyota s vozidlom značky Fiat, keď uviedol, že toto neriešil, ani nebola požiadavka od polície. Znalec Lackovič konštatoval, že pri nárazovej rýchlosti diviaka 60 km/hod. pôsobí na prednú časť vozidla hmotnosť 3,5 tony, čím de facto zrážku s diviakom možno prirovnať k zrážke s nákladným vozidlom, k čomu znalec Ing. Herman uviedol, že toto môže trvať len niekoľko milisekúnd, potom sa celé telo diviaka musí podvoliť, nakoľko netvorí pevnú prekážku. Na základe takto definovaných pochybení a nedostatkov, ktoré kresú vážne pochybnosti o odbornej správnosti znaleckého úkonu Ing. Lackoviča nemožno objektívne prijať záver o odhodení vozidla zn. Toyota vplyvom zrážky s diviakom, o žiadnej reakcii jeho vodiča, či nemožnosti zabránenia zrážke s vozidlom zn. Fiat. Naopak, presvedčivé a logicky zdôvodnené sa v tomto smere javia závery znalca Ing. Hermana, a to v tom zmysle, že po náraze prednou časťou vozidla zn. Toyota do diviaka došlo k náhlemu stočeniu volantu vodičom vozidla o cca 35 stupňov vľavo, čo spôsobilo jeho vychýlenie do protismeru, technika jazdy vodiča zn. Toyota vo vzťahu k zrážke s vozidlom Fiat Punto nebola správna, pričom nesprávnym prvkom nehodového deja bol z technického hľadiska nielen kolízny prejazd vozidla do protismernej časti vozovky, ale aj skutočnosť, že vodič mal možnosť po zrážke s diviakom s vozidlom brzdiť a mal možnosť zabrániť v zrážke s vozidlom zn. Fiat, ak by na pohyb diviaka reagoval inou technikou jazdy. Znalec Ing. Herman uzavrel, že k zrážke oboch vozidiel došlo v časovom okamihu 1,5 sekundy po zrážke vozidla zn. Toyota s diviakom, pričom uvedené vozidlo prešlo za tento čas dráhu cca 30 metrov. Možno tak uzavrieť, že vodič vozidla značky Toyota mal možnosť s týmto brzdiť a znížiť tak nárazovú rýchlosť vozidla zn. Fiat, čo neurobil. S diskutovanou váhou diviaka treba doplniť, že znalec Ing. Herman vykonal simuláciu nehodového deja pri váhe 60 kg aj 110 kg a v oboch prípadoch dospel k záveru, že nemohlo dôjsť k vychýleniu vozidla o váhe 1.720 kg vplyvom zrážky so zverou, a to vzhľadom na miesto ich stretu. Ďalej uviedla, že nikdy nerozporovala, že vodič H. nemohol zabrániť zrážke s diviakom, rovnako nerozporovala, že zrejme podvedomá reakcia je strhnutie volantu vľavo o cca 35 stupňov je porušením pravidiel cestnej premávky. Rozporovala to, že bola

daná existencia tzv. „neodvratiteľnej udalosti“, ktorá mala žalovanú zbavovať zodpovednosti za škodu spôsobenú okolnosťami majúcimi pôvod v prevádzke dopravného prostriedku. Znaleckým posudkom preukázala, že škode bolo možné zabrániť inou technikou jazdy vozidla prevádzateľa. Poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. III.ÚS 299/2006. Súd prvej inštancie v bode 31 jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo pri svojom rozhodovaní vychádzal zo znaleckého posudku Ing. Hermana a je preto logické, že tieto znalecké závery sa premietli do konečného rozhodnutia súdu o existencii právneho základu žalovaného nároku. K námietke odvolateľky, že rozhodnutie súdu je v rozpore s predbežným právnym posúdením veci bez zmeny skutkového stavu, uviedla, že súd je povinný v zmysle § 181 ods. 2 CSP sporovým stranám uviesť predbežné právne posúdenie, pričom zo samotnej predbežnosti vyplýva, že sa nejedná o záväzný právny názor a tento je súd oprávnený v priebehu konania po vykonaní dôkazov meniť. K vyjadreniam sudcu na pojednávaní dňa 13.06.2024 a dňa 21.05.2024 a tvrdenia o jeho „znepokojujúcej angažovanosti“ uviedla, že žalovaná mala možnosť vzniesť námietku zaujatosti v zákonnej lehote, čo neurobila, učinila tak až po rozhodnutí vo veci v jej neprospech a je zrejme, že taktizovala. K námietke nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedla, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil v intenciách § 220 ods. 2 CSP.

9. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobkyne uviedla, že obaja znalci sa zhodli na tom, že vodič H. objektívne nemohol zabrániť nečakanej (náhlej) zrážke s diviakom, čo bola prvotná príčina škodovej udalosti. Zhodné závery oboch znalcov boli, že vodič H. mal pred škodovou udalosťou správnu techniku a spôsob (rýchlosť) jazdy, prvotnou príčinou nehody bolo vbehnutie zveri (diviaka) do jazdnej dráhy vodiča H., vodič H. nemohol zabrániť zrážke s diviakom. V blízkosti miesta nehody nebola umiestnená žiadna výstražná dopravná značka. Je zrejme, že ak by nedošlo k prvotnej príčine (náhlemu vbehnutiu lesnej zveri – diviaka do jazdného pruhu vodiča H.), nikdy by nenastala škodová udalosť, nedošlo by ku kolízii vozidiel. Z technického hľadiska odhadovaným reakčným časom vodiča H. na možnosť jeho ďalšej reakcie, vypočítaného podľa znalcov, bolo 1 – 1,5 sekundy. Znalec Ing. Herman fakticky nevylúčil aktiváciu airbagov u vodiča H. po náraze s diviakom, čo mohlo mať za následok zakrytie výhľadu vodiča na vozovku a súčasne konštatoval, že prirodzenou reakciou pri odvracaní hroziaceho nebezpečenstva je zľaknutie sa, čo nemožno považovať za nesprávnu reakciu vodiča, pričom spôsob reakcie vodičov je individuálny. Náhle stočenie volantu vodičom H. vľavo mohlo byť spôsobené v dôsledku jeho obrannej reakcie na aktiváciu čelných airbagov a zakrytím výhľadu vodiča vozidla na vozovku a rovnako mohlo byť spôsobené prirodzenou reakciou zľaknutím sa vodiča po zrážke s diviakom, čo z technického hľadiska nie je možné považovať za nesprávnu reakciu. Vodič H. sa nedopustil žiadneho protiprávneho konania a bez náhleho vbehnutia zveri by nikdy nedošlo ku škodovej udalosti. Nárazom diviaka do pravej prednej strany vozidla Toyota RAV 4 došlo k narušeniu smerovej stability vozidla v smere doľava a vozidlo sa v nestabilnom stave začalo pohybovať do protismernej časti cesty, čo vyplýva z odborného stanoviska Ing. Lackoviča. Keďže druhotná príčina nehody by bez prvotnej príčiny objektívne nikdy nenastala, zastávame názor, že za takýchto špecifických okolností je liberačný dôvod podľa § 428 Občianskeho zákonníka daný. Opätovne poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 3/1984, komentáre k Občianskemu zákonníku SR i Občianskemu zákonníku ČR. Vyjadřila presvedčenie, že prevádzkovateľ dopravného prostriedku vodič H. škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho spravodlivo požadovať a súd by mal v danom prípade aplikovať liberačný dôvod podľa § 428 Občianskeho zákonníka, veta druhá.

10. Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedla, že žalovaná cituje vybrané znalecké závery, odborné publikácie, či štatistické údaje dopravných nehôd z roku 2020, ktoré nikdy nerozporovala. Najdôležitejšou otázkou, a to, či aj škodu, ktorá nebola spôsobená stretom so zverou, ale vznikla v súvislosti s prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovanej, možno kvalifikovať ako neodvratiteľnú, teda, či prevádzateľ (poistený) nemohol škode zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať, teda, či bolo možné vznik škodovej udalosti odvrátiť, ak už nastala prvotná príčina (náhle vbehnutie lesnej zveri). Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že škode bolo možné zabrániť inou technikou jazdy vozidla prevádzateľa, nejedná sa preto o liberačný dôvod podľa § 428 Občianskeho zákonníka, aplikácia tohto ustanovenia je vylúčená nie pre jeho obsolentnosť, ale pre nesplnenie zákonných podmienok. Absencia protiprávneho konania vodiča H. je vzhľadom na druh právnej zodpovednosti (zodpovednosť bez ohľadu na zavinenie) bez právnej relevancie v prejednávanej veci. Pri interpretácii neodvratiteľnosti škody treba vždy zdôrazniť, že nesmie ísť o škodu subjektívne neodvratiteľnú, to znamená, že vzniknutú škodu za daných okolností nemohol odvrátiť nielen ten - ktorý prevádzkovateľ, ale ani nikto iný na jeho mieste.

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

12. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol stranami sporu spochybnený v druhom výroku, ktorým bola vo zvyšnej časti žaloba zamietnutá, v tomto výroku rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal.

13. Zásadnou odvolacou námietkou žalovanej je tvrdenie absencie riadneho a presvedčivého odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktorá má za následok jeho nepreskúmateľnosť.

14. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súd zistí skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodne tak, že jeho skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu. Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (§ 191 CSP a § 220 ods. 1 CSP), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, pričom súd musí dbať v argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, tiež na jeho celkovú presvedčivosť, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu.

15. Civilný sporový poriadok zakotvil v § 220 ods. 2 CSP požiadavku preskúmateľnosti rozhodnutia. V zmysle tohto zákonného ustanovenia súd v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, a aké dôkazy predložil alebo označil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

16. Riadne odôvodnenie rozhodnutia je jedným zo základných atribútov práva na spravodlivý proces. Nie je prípustné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, z ktorého by nebolo možné zistiť, z akých dôkazných prostriedkov súd čerpal svoje zistenia. Aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej ESĽP) vyplýva, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (rozsudok ESĽP Garcia Ruiz c. Španielsko z 21.01.1999).

17. Zo zjednocujúceho stanoviska občiansko-právneho kolégia NS SR 2/2016 z 03.12.2015 vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť odvolania. Jedná sa o taký výnimočný prípad, keď odôvodnenie súdneho rozhodnutia neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky, až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej hrubej a podstatnej“, prípadne, ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava justičného omylu.

18. Preskúmaním danej veci odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, nakoľko z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, čoho sa žalobkyňa domáhala, aké dôkazy navrhla vykonať a aké súd prvej inštancie vykonal, ako sa vyjadrila žalovaná, vrátane dôkazov, ktoré navrhla vykonať, a ktoré súd prvej inštancie vykonal, následne vysvetlil svoje skutkové zistenia, uviedol, ktoré tvrdenia boli preukázané, a ktoré nie a vec správne právne posúdil.

19. V danej veci preto o prípad nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia nejde, pretože skutkové a právne závery, obsiahnuté v odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie, nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Za porušenie základného práva, zaručeného v tomto článku, v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd prvej inštancie neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP daný nebol.

20. Za najzávažnejšie pochybenie súdu prvej inštancie považovala žalovaná jeho rozhodnutie v rozpore s predbežným právnym posúdením veci bez zmeny skutkového stavu, pričom ani znalci sa nezhodli v rámci konfrontácie, čo možno vyhodnotiť na ľarchu žalobcu, pričom súd v odôvodnení nevysvetlil zmenu predbežného právneho posúdenia veci.

21. Podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP odvolanie možno odôvodniť tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. O naplnenie tohto odvolacieho dôvodu pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konania sa nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania (vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.).

22. Odvolací súd dodáva, že cieľom § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Súd až v samotnom rozhodnutí vo veci a nie v rámci postupu podľa § 181 ods. 2 CSP (do 30.06.2016 podľa § 118/2 OSP) vyjadri svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV ÚS 16/2012, Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/3/2016, sp.zn. 5Cdo/211/2013).

23. V danej veci súd prvej inštancie predbežné právne posúdenie vykonal na pojednávaní dňa 26.03.2024. Za nesporné skutkové tvrdenia považoval, že dňa 18.03.2023 v čase o 18:35 hod. došlo v katastri obce E. F. G. k zrážke medzi vodičom vozidla Toyota RAV4 a vozidlom Fiat Punto za účasti náhleho vbehnutia diviaka na vozovku, pri ktorej žalobca utrpel poškodenie zdravia, žalobkyni v dôsledku dopravnej nehody vznikla ujma na zdraví v celkovej hodnote 31.948,- Eur. Za sporné skutkové tvrdenia považoval, či vodič Toyota RAV4 zodpovedá za vznik ujmy na zdraví žalobcu, či vodič Toyoty RAV4 vyvinul všetko možné úsilie na zabránenie vzniku škody, či ujma na zdraví žalobcu bola vyvolaná prevádzkovou činnosťou vozidla Toyota RAV4. Pojednávanie odročil za účelom pribratia znalca Ing. Ladislava Lackoviča s tým, že bude predvolaný na termín pojednávania dňa 21.05.2024 za účelom jeho výsluchu s tým, že umožní stranám, aby mu kládli otázky, na ktoré má znalec odpovedať. S poukazom na ust. § 181 ods. 2 CSP súd uviedol, že na základe doteraz tvrdených a preukazovaných skutočností sa podaná žaloba javí ako nedôvodne podaná s poukazom na doterajšiu súdnu prax. Následne dňa 16.05.2024 žalobkyňa doplnila dokazovanie predložením znaleckého posudku znalca Ing. Jozefa Hermana č. 25/2024, ktorého závery (okrem iného) boli nasledovné: ak by vodič vozidla Toyota RAV4 reagoval inou technikou jazdy, t.j. smerovým vedením vozidla v pravom jazdnom pruhu určenom pre priamy smer jeho jazdy, pričom po zrážke s diviakom by vozidlom brzdil nenáhle, t.j. bezpečne, s využitím polovičného brzdného spomalenia z maximálne možného, tak by došlo k zabráneniu dopravnej nehody (zrážke s vozidlom Fiat Punto) a to takým spôsobom, že po zrážke s diviakom by vodič Toyota RAV4 bezpečne zastavil s vozidlom vo svojom, t.j. pravom jazdnom pruhu. Na pojednávaní dňa 21.05.2024 bol vypočutý znalec Ing. Ladislav Lackovič, ktorý v konaní Okresného riaditeľstva PZ v Novom Meste nad Váhom, okresný dopravný inšpektorát v Novom Meste nad Váhom č. sp. ORPZ-NM-ODI1-40/2023-P podal odborné vyjadrenie, znalecký úkon č. 04/2023. Na pojednávaní dňa 13.06.2024 súd prvej inštancie vykonal výsluch znalca Ing. Hermana a konfrontáciu znalcov Ing. Jozefa Hermana a Ing. Ladislava Lackoviča. Žalovaná nariadenie ďalšieho znaleckého dokazovania iným znalcom alebo ústavom alebo kontrolného znaleckého dokazovania súdu prvej inštancie nenavrhla, nemala žiadne návrhy na doplnenie dokazovania.

24. Je potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (článok 11 ods. 4 CSP) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 CSP). Súd pri výkone spravodlivosti nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/260/2022).

25. Vzhľadom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie po podaní predbežného právneho posúdenia danej veci vykonal ďalšie dokazovanie (výsluch znalca Ing. Lackoviča, znalecký posudok a výsluch znalca Ing. Hermana, konfrontácia znalcov) a na základe zisteného skutkového stavu vydal rozhodnutie, v ktorom oznámil svoje skutkové závery a právne názory, ktoré boli rozdielne oproti jeho predbežným záverom, vyjadril tak svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci, nedošlo z jeho strany k žiadnemu procesnému pochybeniu alebo neprávnomu procesnému postupu, ktorým by znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP v danej veci nebol dôvodný.

26. Žalovaná uplatnila i odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, podľa ktorého odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

27. Podstata odvolacieho dôvodu podľa citovaného zákonného ustanovenia spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom potom je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne, že neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potreba považovať taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu podľa ust. § 191 CSP. Podľa citovaného zákonného ustanovenia hodnotí súd dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany sporu. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje citovaným zákonným ustanoveniam. Týmto odvolacím dôvodom možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

28. Žalovaná opodstatnenosť tohto odvolacieho dôvodu videla v tej skutočnosti, že súd prvej inštancie nezohľadnil pri zisťovaní skutkového stavu záznam z dopravnej nehody zo dňa 02.05.2023, správu Okresného riaditeľstva PZ v Novom Meste nad Váhom zo dňa 17.06.2023 a dňa 08.08.2023, ako i závery odborného vyjadrenia znalca Ing. Ladislava Lackoviča č. 4/2023, z ktorých vyplýva, že dopravná nehoda nebola zavinená jej účastníkmi, ale náhlym vbehnutím lesnej zveri (samice diviaka) do jazdnej dráhy vodiča H. H., ktorý nebol schopný zabrániť vzniku tejto nehody s tým, že jeho technika jazdy, rovnako ako technika jazdy žalobkyne bola správna.

29. V danej veci nebolo sporné, že dňa 18.03.2024 o 18:35 hod. došlo v katastri obce E. F. G., okres Nové Mesto nad Váhom k zrážke vozidla Toyota RAV4 s lesnou zverou (diviakom) a následne k zrážke medzi vozidlom Toyota RAV 4 a vozidlom Fiat Punto, pri ktorom žalobkyňa utrpela poškodenie zdravia. Spornou otázkou nebolo ani to, že škoda na zdraví žalobkyne bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla Toyota RAV 4. Zásadnou otázkou, ktorá bola medzi stranami sporná, bolo, či vodič motorového vozidla Toyota RAV4 H. H. mohol zrážke motorových vozidiel (Toyota RAV4 a Fiat Punto) zabrániť pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať, alebo nie, teda či sú dané liberačné dôvody v zmysle § 428 veta druhá Občianskeho zákonníka.

30. Pri posudzovaní zodpovednosti prevádzateľa motorového vozidla za škodu je potrebné vychádzať z ust. § 427 až § 431 Občianskeho zákonníka, keď úprava zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou dopravných prostriedkov je založená na princípe objektívnej zodpovednosti, to znamená zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Zákon vychádza z osobitnej povahy prevádzky dopravných prostriedkov, ktoré sú zdrojom zvýšeného nebezpečenstva vzniku škody na zdraví a na veciach a zároveň poškodeným umožňuje účinnú a rýchlu náhradu škody. Vzhľadom na to, že zodpovednosť prevádzateľa dopravného prostriedku má povahu objektívnej zodpovednosti, nie je podmienkou jej vzniku protiprávny úkon osoby, ktorá za škodu zodpovedá. Podmienkou vzniku tejto zodpovednosti je

spôsobenie škody udalosťou, ktorou je samotná prevádzka dopravného prostriedku a okolnosti, ktoré súvisia s touto prevádzkou s tým, že predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu, sú udalosť vyvolaná osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku, vznik škody a príčinná súvislosť medzi udalosťou a vznikom škody.

31. Občiansky zákonník v ust. § 428 veta druhá umožňuje prevádzateľovi motorového vozidla, aby sa svojej objektívnej zodpovednosti za škodu spôsobenú pri prevádzke motorového vozidla zbavil (liberácia), keď preukáže, že škode nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho požadovať. Vynaložením všetkého úsilia treba rozumieť všetku objektívnu starostlivosť, ktorá sa mohla vynaložiť na zabránenie vzniku škody. O neodvratiteľnosť škody pôjde a prevádzateľ sa oslobodí od zodpovednosti predovšetkým vtedy, keď škode nebolo možné za súčasného stavu rozvoja techniky zabrániť žiadnym opatrením.

32. Škoda, ktorú nemožno odvrátiť, môže mať svoj pôvod buď v prírodnej udalosti (blesk, povodeň, zemetrasenie a pod.), alebo v ľudskom správaní alebo v správaní zvierat. Pri interpretácii neodvratiteľnosti škody treba však zdôrazniť, že nesmie ísť o škodu neodvratiteľnú subjektívne. Škoda musí byť, ako to vyplýva z ust. § 428 Občianskeho zákonníka, vždy neodvratiteľná objektívne. To znamená, že škodu za daných pomerov nemohol odvrátiť nielen ten - ktorý prevádzateľ, ale ani žiadny iný na jeho mieste. Nemožno prihliadnúť iba k určitému prevádzateľovi, ale vždy treba používať objektívne meradlo (Cpj10/83).

33. Pre posúdenie danej otázky mal súd prvej inštancie k dispozícii okrem ďalších listinných dôkazov dva posudky - odborné vyjadrenie – znalecký úkon č. 04/2023 znalca Ing. Ladislava Lackoviča a znalecký posudok č. 25/2024 Ing. Jozefa Hermana – súkromný znalecký posudok, ktorých viaceré závery boli rozdielne. Súd prvej inštancie všetky v spise sa nachádzajúce listinné dôkazy v priebehu konania oboznámil, oboch znalcov na pojednávaní vypočul, vykonal i konfrontáciu znalcov a vo svojom rozhodnutí oba znalecké posudky podrobne popísal. Pri svojom rozhodnutí sa priklonil k záverom Ing. Hermana a odôvodnil, prečo uvedený znalecký posudok bol pre neho presvedčivejší ako odborné stanovisko Ing. Lackoviča, poukázal na nepresvedčivé závery znalca Ing. Lackoviča.

34. Pravidlá hodnotenia dôkazov sú upravené v čl. 15 Základných princípov, ako aj v § 191 CSP a spravujú sa teóriou voľného hodnotenia dôkazov. Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva CSP. Významným kritériom je, že žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu, preto súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak.

35. Aj znalecký posudok ako listinný dôkaz musí súd hodnotiť voľne v súvislosti s ostatnými vykonanými dôkazmi a z hľadiska jeho vnútornej logiky, domáhať sa vysvetlenia ďalšími otázkami určenými znalcom a v prípade pochybností nariadiť sám znaleckého dokazovanie iným znalcom. Súd nemôže hodnotiť správnosť odborných záverov vyjadrených znalcom, môže však výsledky znaleckého dokazovania hodnotiť voľne, t. j. vo vzťahu k skutkovým okolnostiam, ktoré vyplynuli z iných dôkazov.

36. Súd prvej inštancie pri výsluchu znalcov a ich konfrontácií umožnil stranám sporu klásť znalcom otázky k ich znaleckým posudkom a sám kládol otázky, vyhodnotil znalecký posudok Ing. Hermana za presvedčivý, nakoľko znalec Ing. Lackovič nedokázal presvedčivo vysvetliť svoje závery (ryha na vozovke od „disku“ nešla z miesta nehody s diviakom až do miesta zrážky vozidiel, vytlačenie vozidla Toyota RAV 4 do protismeru diviakom, poloha a miesto dopadu diviaka). Znalec Ing. Herman podrobne zodpovedal na všetky položené (sporné) otázky a vysvetlil dôvod odlišného záveru v jeho znaleckom posudku od odborného posudku znalca Ing. Lackoviča, vysvetlil spornosť týkajúcu sa predpokladanej váhy diviaka s tým, že uzavrel, že váha diviaka nemala vplyv na priebeh nehody, či vážil 60 kg alebo 110 kg, trval na tom, že išlo o čelnú zrážku vozidla Toyota RAV4 s diviakom a nie bočnú, resp. predbočnú vzhľadom na polohu diviaka po zrážke, znalci uviedli, z akých softvérov PC – crash, ktoré riešia simuláciu nehodových dejov, vychádzali s tým, že znalec Ing. Herman vyjadril presvedčenie, že vodič vozidla Toyota RAV4 stihol vozidlo do protismeru a airbagy sa spustili až po náraze s protiídúcim vozidlom. Zotrval na svojom závere, že v prípade inej techniky jazdy mohol vodič Toyoty RAV4 zrážke s protiídúcim motorovým vozidlom Fiat Punto zabrániť.

37. Odvolací súd považuje záver súdu prvej inštancie o presvedčivosti znaleckého posudku Ing. Hermana za správny. Hodnotenie znaleckého posudku ako dôkazu spočíva výlučne na jeho presvedčivosti. Hodnotiacia úvaha súdu musí zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a z odôvodnenia rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnych posúdením.

38. Tvrdenie žalovanej, že súd prvej inštancie nesprávne hodnotil znalecké posudky, nie je dôvodné, nakoľko súd prvej inštancie vyhodnotil listinné dôkazy, t. j. jednak odborný posudok, jednak znalecký posudok na základe nielen ich písomného vyhodnotenia, ale aj výsluchu znalcov, ktoré podrobne vo svojom rozhodnutí popísal, uviedol konkrétne závery oboch znalcov, ako i metódy, ktoré použili pri vypracovaní svojich znaleckých posudkov, získal odpovede na sporné otázky. Jeho hodnotenie oboch znaleckých posudkov je síce stručné, ale dostatočne jasne a zrozumiteľne odôvodnené a zodpovedá zásadám formálnej logiky. Navyše žalovaná žiadne dôvody, pre ktoré by neboli závery znalca Ing. Hermana správne, neuviedla, obmedzila sa len na svoje tvrdenie o správnosti odborných záverov Ing. Lackoviča, ďalšie znalecké dokazovanie, resp. kontrolné znalecké dokazovanie ani žiadne iné dôkazy na preukázanie svojich tvrdení nenavrhol.

39. Odvolací súd zdôrazňuje, že v civilnom sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť, následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie strana sporu, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže ani splniť povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút v civilnom sporovom konaní spočíva v zodpovednosti strany sporu za to, že v konaní budú preukázané rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia strany sporu, táto dôkazné bremeno neunesla, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, keď neboli preukázané určité okolnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie vo veci, či už z dôvodu nečinnosti strany sporu, ktorá nesplnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, alebo preto, že táto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec.

40. Pokiaľ v danej veci mal súd prvej inštancie k dispozícii odborný posudok znalca Ing. Lackoviča a súkromný znalecký posudok znalca Ing. Hermana, ktorých závery boli rozdielne, s tým, že znalecký posudok Ing. Hermana, ktorý odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie považoval za presvedčivý a ktorý vyvracal závery odborného posudku Ing. Lackoviča, ktoré smerovali k aplikácii § 428 druhá veta Občianskeho zákonníka, odvolací súd za situácie, že žalovaná nenavrhol ďalšie znalecké alebo iné dokazovanie, môže len uzavrieť, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala, že prevádzateľ motorového vozidla Toyota RAV 4 H. H., ktorý je jej poisťcom, nemohol zrážke s motorovým vozidlom zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno požadovať. Z tohto dôvodu musí niesť následok v podobe neúspechu v tomto súdnom konaní.

41. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. f ) CSP daný nebol.

42. Žalovaná uplatnila i odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP a tvrdila, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Citovaný odvolací dôvod spočíva v mylenej aplikácii (výkladu) právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na zistený skutkový stav vôbec nemožno aplikovať, ako aj posúdenie predbežných otázok, otázok žalovateľnosti nároku a dodržiavanie procesných predpisov upravujúcich otázky, ktoré majú vplyv na správnosť rozhodnutia vo veci samej.

43. Súd prvej inštancie na danú vec aplikoval ust. § 420 ods1, § 427 ods. 1, § 428 Občianskeho zákonníka, § 4 ods. 2 písm. a), § 11 ods. 6, ods.7, ods. 8, § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z., § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré právne posúdenie súdom prvej inštancie žalovaná nespochybnila. Žalovaná namietala, že súd prvej inštancie rozhodol v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít (R 3/1984), na ktorú poukazovala, ktorého právna veta znie: „Škoda, ktorú nemožno odvrátiť, môže mať svoj pôvod buď v prírodnej udalosti (blesk, povodeň, zemetrasenie a pod.), alebo v ľudskom správaní, či v správaní zvieratá.“

44. Odvolací súd ani súd prvej inštancie uvedený záver vyplývajúci z citovanej právnej vety žiadnym spôsobom nespochybňuje. Bez pochybností uvedené závery (liberačné dôvody) dopadajú na škodu, ktorá vznikla pri zrážke motorového vozidla Toyota RAV 4 s diviakom, ktorej vodič tohto motorového vozidla nemohol zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré možno od neho vyžadovať. Iná skutková situácia však nastala pri následnom strete vozidla Toyota RAV 4 a Fiat Punto, keď žalobkyňa tvrdila a aj preukázala (viď predchádzajúce body odôvodnenia tohto rozhodnutia), že škode na jej zdraví, ktorá pri tejto dopravnej nehode vznikla, mohol vodič motorového vozidla Toyota RAV 4 zabrániť inou technikou jazdy, ktorý záver vyplynul zo znaleckého dokazovania znalcom Ing. Hermanom. Nebolo v konaní žalovanou preukázané, že dôvodom stretu motorových vozidiel Toyota RAV 4 a Fiat Punto bol výlučne predchádzajúci stret vozidla Toyota RAV 4 s diviakom, v dôsledku ktorého malo byť vozidlo Toyota RAV 4 odhodnené do protismeru, neovládateľné, nakoľko odborné závery znalca Ing. Lackoviča, na ktoré sa žalovaná odvolávala, boli znaleckým posudkom Ing. Hermana spochybnené a vyvrátené. Z tohto dôvodu nie je možné uzavrieť, že škoda na zdraví žalobkyne mala svoj pôvod v správaní zvieratá a nebolo ju možné odvrátiť, preto rozhodnutie R 4/1984, ani ust. § 428 veta druhá Občianskeho zákonníka nemohol súd prvej inštancie v danej veci aplikovať. Odvolací súd preto dospel k záveru, že právne posúdenie danej veci súdom prvej inštancie bolo správne a odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP daný nebol.

45. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (v prvom výroku) ako vecne správny potvrdil, vrátane výroku o trovách prvoinštančného konania (v treťom výroku), ktoré odvolateľkou vecne spochybnené neboli.

46. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňu, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

47. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).